

Arrest

nr. 125 291 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 6 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 18 juli 2011 wordt de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker op 25 augustus 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 69 323 van 27 oktober 2011 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 7 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker op 9 maart 2012 een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 5 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest 81 230 van 14 mei 2012 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 15 mei 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.6. ingetrokken en vervangen door een beslissing van diezelfde datum waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 105 036 van 14 juni 2013 wordt de afstand van het geding vermeld in punt 1.6. vastgesteld.

1.10. Op 23 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker op 12 september 2013 een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 23/08/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.12. Bij arrest nr. 117 837 van 29 januari 2014 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.9.

1.13. Bij arrest nr. 124 133 van 16 mei 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en argumenteert dat ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet de

staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet moet worden toegepast. De verwerende partij wijst er op dat zij bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niets anders zou kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet beschikt over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied af te leveren, dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker dan ook geen voordeel kan opleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus niet werd erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *“moet”* duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verwerende partij opnieuw aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die hem geen discretionaire bevoegdheid laten.

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2013, dient er op gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 29 januari 2014 van de Raad met nummer 117 837 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, maar tevens dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schorst, maar niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Waar verzoeker verwijst naar het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van 15 mei 2013 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 juli 2011 onontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad er op dat de voormelde beslissing van 15 mei 2013 vernietigd werd door de Raad op 16 mei 2014 bij arrest nr. 124 133. Derhalve wordt verzoeker terug geplaatst in de situatie waarbij hij een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende heeft bij het bestuur. Dit impliceert niet dat de motieven van de *in casu* bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft immers niet automatisch tot gevolg dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en verhindert niet dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Evenwel primeren de bepalingen van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op de Belgische wetgeving.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift inderdaad de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, doch wijst er op dat enkel wanneer een verdedigbare grief inzake deze verdragsartikelen voorligt, de bij de wet voorziene gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren kan worden doorbroken. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Libanon dreigt blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit omwille van persoonlijke problemen en omwille van de algemene veiligheidssituatie, welke hij heeft uiteengezet ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Hij stelt dat hij het risico loopt, bij terugkeer, te worden blootgesteld aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij een beroep heeft ingesteld bij de Raad en dat de grond opnieuw wordt onderzocht, zodat het geenszins is uitgesloten dat hij gevaar loopt bij terugkeer, dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met de mogelijke risico's die hij loopt bij gedwongen terugkeer daar ze nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat zij hiertoe nochtans bij wet verplicht is, daar artikel 7 van de vreemdelingenwet aanvat met *'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...'*, dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de gebonden bevoegdheid daar zij rekening moet houden met internationale verdragen. Verzoeker vervolgt dat de beslissing van het CGVS nog niet vaststaand was op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam, gelet op de lopende beroepstermijn, waardoor de verwerende partij uit voormelde beslissing niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij de beroepstermijn alsook de beroepsprocedure had moeten afwachten. Verzoeker wijst er verder op dat hij een beroep instelde tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad en dat deze schorsende beroepsprocedure nog hangende is, dat rekening houdende met de volle rechtsmacht, de Raad nog steeds kan beslissen tot schending van artikel 3 van het EVRM of toekenning van de vluchtelingenstatus.

De Raad kan op basis van dit betoog van verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM vaststellen. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2013 reeds een toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd en aldus reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Bij arrest van de Raad met nummer 117 837 van 29 januari 2014 werd deze beoordeling bevestigd. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er blijkt niet dat verzoeker thans nieuwe, concrete gegevens of stukken aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die aldus een andere beoordeling rechtvaardigen. Het door verzoeker voorgelegde 'Reisadvies Libanon' werd reeds overgemaakt tijdens de asielprocedure, meer bepaald ter gelegenheid van zijn beroep voor de Raad.

Verder steunt hij zich in het kader van artikel 3 van het EVRM op het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat bij arrest van 2 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 117 837 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd geweigerd, zodat niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De Raad herhaalt dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Verzoeker maakt met voorgaande uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat hij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts verwijst verzoeker naar zijn aanvraag tot medische regularisatie die nog niet definitief beslecht is, daar een verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad. Hij stelt dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet alsook uit de rechtspraak van de Raad en de Raad van State kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is gewezen, en dit op straffe van schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker citeert uit arresten van de Raad en stelt dat rekening dient gehouden te worden met de hogere rechtsnormen zoals de bepalingen van het EVRM, waarbij hij verwijst naar artikel 7 van de

vreemdelingenwet en stelt dat dit op expliciete wijze de prioriteit van internationale verdragen aantoon, dat aldus een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient onderzocht te worden en dat dit onderzoek is gebeurd dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. Verzoeker geeft aan dat hij in Libanon geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen, dat in Libanon de gezondheidszorg beperkt is en niet voor éénieder toegankelijk, dat indien hij dient terug te keren naar Libanon, hij het risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Hij vervolgt dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier gewag gemaakt wordt van zijn medische problematiek, dat bij gebrek aan verwijzing slechts kan afgeleid worden dat zijn medische problematiek niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van een beslissing tot verwijdering, dat er reeds een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag medische regularisatie werd afgeleverd, doch dat dit niet wegneemt dat de verwerende partij bij het nemen van andere beslissingen de medische problematiek in overweging dient te nemen of hieromtrent dient te motiveren.

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van verzoeker, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn medische problematiek. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Hij beperkt zich, in voorliggende zaak, tot de loutere stellingen dat hij in Libanon geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen, dat in Libanon de gezondheidszorg beperkt is en niet voor éénieder toegankelijk, dat indien hij dient terug te keren naar Libanon, hij het risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Zoals gesteld, voegt hij aan zijn verzoekschrift echter geen stukken die zijn beweringen onderbouwen.

De Raad dient daarenboven te duiden dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Verder wijst de Raad er op dat het loutere feit dat de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd bij arrest nr. 124 133 van 16 mei 2014 van de Raad, op zich niet toelaat te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In gevolge het arrest nr. 124 133 van 16 mei 2014 van de Raad, waarbij de beslissing van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, vernietigd wordt, wordt verzoeker terug geplaatst in de situatie waarbij hij een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende heeft bij het bestuur. De Raad herhaalt dat een dergelijke aanvraag geenszins schorsende werking heeft. Een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet schorst de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op en verhindert evenmin dat na het indienen van zulke aanvraag nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Verzoeker toont ook niet aan dat hij verhindert is om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, toont verzoeker voorts niet aan dat de feitelijke gegevens die de door hem aangehaalde

rechtspraak kenmerken, identiek zijn aan de feitelijke gegevens die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Verzoeker verliest tevens uit het oog dat het feit dat de verwerende partij ten aanzien van hem een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam niet kan worden gelijkgesteld met een effectieve verwijdering van het grondgebied.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het feit dat in de bestreden beslissing geen overwegingen zijn opgenomen zijn omtrent de gezondheidssituatie van verzoeker of omtrent het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, leidt evenmin tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden. Voormelde verdragsbepaling legt immers geen motiveringsplicht op.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER